

РЕШЕНИЕ

№ 4235

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3596** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186 ал.4 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на ЕТ „БУ-СИ СОНЯ ИВАНОВА“, ЕИК[ЕИК], чрез адв. Х. и адв.Д., с посочен по делото съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.2 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2090-0476683/23.03.2023г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която по отношение на жалбоподателя и на основание чл. 186 ал.1 т.1 б.“а“ от ЗДДС е постановено „запечатване на търговски обект“ и „забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни, относно стопанисван от дружеството обект – магазин за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [улица].

Твърди се незаконосъобразност на оспорваният акт поради противоречие с принципа на съразмерност по чл.6 от АПК. Успоредно с това се твърди, че до ден днешен административният орган не е указал, въпреки отправяното до него искане, нито размера на санкцията определена за допуснатото нарушение, нито начина за заплащането и с което се препятства изпълнението на чл.187 ал.4 ЗДДС, поради което и поведението на административния орган представлява съществено процесуално нарушение. Твърди се незаконосъобразност на акта, поради липса на посочена в него санкция, чието посочване създава предпоставки за заплащането и има

преустановителен по отношение на ПАМ ефект съобразно чл.186 ал.4 ЗДДС. В този смисъл актът не съдържа разпоредителна част и се явява незаконосъобразен и в нарушение на чл.59 ал.2 т.5 от АПК. Иска се отмяна на акта.

Ответната страна – началник отдел "Оперативни дейности" С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП не депозира писмен отговор, като в проведеното по делото съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

В съответствие с предмета на проверка, съдът установи и приема, че процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК.

По съществуващото на спора, твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съдът съобрази:

Процесната заповед е издадена от компетентен орган съгласно чл.186 ал.3 ЗДДС вр. чл.7 ал.1 т.3 от ЗНАП, т.е. от орган по приходите, какъвто представлява и началника на отдел, в частност – отдел „Оперативни дейности“ С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

Същата е издадена в съответствие с изискванията за форма и съдържание на акта, съобразно нормата на чл.186 от ЗДДС. Налице е постановена мотивирана заповед от която е видно за какво нарушение се налага същата, в какво се изразява мярката и фактическите и правни основания за постановяването и. Законосъобразността на изложените мотиви с оглед подвеждането на фактите към хипотезата на правната норма ще бъде част от анализа по същество за законосъобразност на заповедта, който ще намери отражение по-долу в настоящото решение.

Противно на твърденията на жалбоподателя, нормата на чл.186 ал.1 от ЗДДС не изисква в заповедта за прилагане на ПАМ да се посочи размер на определена санкция. Заплащането на санкция има отношение само към преустановяване действието на мярката а не към законосъобразността и. Нещо повече – процесната мярка, видно от текста на чл.186 ал.1 от ЗДДС се прилага независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. Т.е. такива може изобщо да не се предвидени и посоченото обстоятелство само по себе си няма никакво отношение към законосъобразността на мярката.

Като контратеза обаче – при наложена санкция съдът следва, в съответствие с указанията на СЕС дадени в решение 4 май 2023 година по дело C-97/21, MV – 98, ECLI:EU:C:2023:371 да прецени дали подобна кумулация на процедури за търсене на отговорност и санкции, предвидено в национална правна уредба като разглежданата в главното производство, не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от тази правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели (решение от 5 май 2022 г., BV, C-570/20, EU:C:2022:348, т. 34 и цитираната съдебна практика)/виж

т.38 на посоченото решение/.

Успоредно с това съдът следва да прецени дали разпоредбите на ЗДДС предвиждащи както налагане на имуществена санкция, така и прилагане на ПАМ запечатване на търговски обект, осигуряват координиране на производствата, позволяващо едновременно да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на наложените мерки и да се гарантира, че тежестта на всички тези мерки съответства на тежестта на разглежданото нарушение/т.58 от посоченият акт/.

В унисон с гореизложеното и с определение от 10.05.2023г. съдът е указал на ответника да заяви изрично налагана ли е глоба на жалбоподателя за нарушението, предмет на заповедта за налагане на ПАМ и ако е налагано да представи съответният административен акт.

В отговор от 15.05.2023г. с постъпило на ел.адрес на съда изявление ответника заявява, че към настоящият момент АУАН за посоченото нарушение не е издаван.

Успоредно с това съдът е указал на жалбоподателя да заяви връчван ли му е АУАН, като с молба от 15.05.2023г. жалбоподателят представя издаден и връчен на 27.03.2023г. АУАН № F700675 от 27.03.2023г. Същият е представен по делото.

Като следствие - съдът не намира основание да приеме, че жалбоподателя въвежда съдът умишлено в заблуждение, а по-скоро очевидно няма информация за начина по който действа ръководената от него администрация, като необходимата информация е събрана и налична вече по делото с оглед проявеното от съда служебно начало при попълване производството с доказателства. Относителността на посоченото обстоятелство ще бъде преценена след като съдът съобрази налице ли е основание за определяне на срок на действие на мярката, като процесния.

От горечитираното решение на Съдът в Л. следва, че запечатването на търговски обект за период, чиято продължителност може да достигне 30 дни, впрочем би могло да се квалифицира като тежко особено за едноличен търговец, който разполага само с един търговски обект, тъй като по-специално му пречи да упражнява дейността си и съответно го лишава от доходите му./виж т.47 от цитираното решение/.

Макар да не следва изрично от текста на закона, то от неговият дух и същност се установява, че принудителните административни мерки по чл.186 ал.1 от ЗДДС са преустановителни - по отношение на конкретно установено нарушение и превантивни – целят да дадат време за създаване на организация подобно нарушение да не бъде допускано занаяпред.

При преценка пропорционалността на мярката следва да бъде отчетена както тежестта на посоченото нарушение, така и останалото поведение на търговеца с оглед изискванията на приложимото секторно законодателство и в противовес – възможността посочената мярка да постигне преследваната цел без да надвишава необходимото, съпоставени през призмата на възможността на едноличния търговец да извършва дейност и да си осигурява препитание за посоченият период на действие на мярката.

С процесната Заповед е установено нарушение на чл.118 ал.1 от ЗДДС вр. чл.186 ал.1 т.7 от ЗДДС изразяващо се в не регистриране и неотчитане на всяка извършена продажба – неиздаване на касова бележка при извършена контролна

покупка на енергийна напитка „S.“ на стойност 1.80лв.

Установено е, че фискалното устройство инсталирано в обекта е в изправност.

Във връзка със срока на действие на Заповедта административния орган е приел, че издаването на касова бележка представлява нормативно задължение на субектите, стопанисващи и/или управляващи търговски обекти, като неспазването на това задължение винаги води до негативни последици за фиска, тъй като не се отчитат приходи и се стига до отклонение от данъчното облагане. Продължителността на срока на действие на заповедта е определен с оглед начина и вида на организиране на отчетността довери до извършеното деяние съобразно степента на обществената опасност. Посочено е още, че нарушителят отдавна извършва търговска дейност, запознат е с конкретните изисквания но въпреки това е допуснал административното нарушение. Срока на ПАМ е съразмерен на извършеното и е съобразен с целената превенция за преустановяване на лошите практики в обекта и с необходимото за създаване нормална организация за отчитане дейността от търговеца.

Успоредно с това е посочено, че целта на ПАМ е промяна в начина на извършване на дейността, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността а индиректният – недопускане вреда за фиска. Сроктът от 14 дни е определен за подходящ.

На тази база следва да се приеме, че процесната заповед е немотивирана във връзка с определеният с нея срок за действие. При липса на мотиви обосноваващи този срок същата се явява и непропорционална.

На първо място – степента на самото нарушение в неговият пряк израз се равнява на дължимото ДДС върху стойността на покупката от 1.80лв, което е крайно незначителна стойност за да се претендират настъпили вреди за фиска в размер обосноваващ подобен срок на действие на мярката.

На второ място в оспорваната заповед еднозначно е прието, че търговеца разполага с надлежно регистрирано и инсталирано фискално устройство, поради което не може да се приеме, че е необходим 14дневен срок за подобряване организацията на работа в обекта, доколкото мерките за подобрене включват само и единствено отчитане на покупката на редовно фискално устройство, но не и цялостна организация на дейността в съответствие с изискванията на Наредба № Н-18 от 13 декември 2006г.

На трето място, административния орган сам приема, че търговеца осъществява отдавна дейност и е наясно с изискванията за регистриране на продажби. След като е наясно с тези изисквания/по мотиви от заповедта/ то не му е необходимо време за да се запознава с тях. В този смисъл мотивите на заповедта са и взаимноизключващи се.

На четвърто място, в процесната заповед не са посочени, нито установени данни, които да позволяват да се говори за лоши практики в обекта, доколкото в нея е отразен един единствен случай на неотичане на продажба. В тази връзка понятието лоши практики използвано в мотивите на заповедта не обосновава необходимост от създаване на организация за преодоляването им.

На пето място, така определеният срок на действие на мярката надвишава необходимото за постигане на целта и, която видно от съдържанието на акта се изразява в преустановяване на лошите практики в обекта и необходимото за създаване нормална организация за отчитане дейността от търговеца. Презц призмата на гореизложеното липса обосновка кое налага срок от 14 дни затваряне на търговски

обект спрямо търговец, който е с богат професионален опит/видно от заповедта/ и е запознат с изискванията към дейността, който има регистрирано редовно фискално устройство и по отношение на който не са били констатирани лоши практики а еднократно нарушение на нормативните изисквания, което не го прави извинимо, но и не презюмира съвкупност от действия, който следва този срок да позволи или да изисква да бъдат предприети. В тази връзка липсата на мотиви в оспорената заповед се явява безспорна.

Посочените обстоятелства прочетени през призмата на факта, че за определеният 14дневен период едноличният търговец няма да може да упражнява занаятието си, респ. ще бъде лишен от основното си препитание, така, както постановява СЕС в т.47 на горесцитираното решение, налагат извода, че мярката от една страна надхвърля необходимото за постигане на своята цел а от друга – заповедта за прилагането и е постановена при липса на мотиви обосноваващи продължителността и на действие. Посочените в заповедта мотиви са преобладаващо общи, а в частта в която съдържат конкретика по отношение на визирианият търговец – взаимноизключващи се. В този смисъл те не могат да обосноват необходимост от определяне на срока на действие на мярката в размер на 14 дни.

Ето защо и като е постановил оспорената заповед, началник отдел „Оперативни дейности“ С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е постановил незаконосъобразен акт. Същият следва да се отмени.

Предвид дотук установеното и изложено съдът не счита за необходимо да анализира дали по отношение на жалбоподателя е осъществено т.нар комулиране на санкции в съответствие с постановеното от СЕС в решение С-97/21, MV – 98, ECLI:EU:C:2023:371, тъй като въпроса за законосъобразното комулиране на санкции ще възникне едва при установена законосъобразност на всяка отделна санкция.

С оглед своевременно направената от жалбоподателя претенция за присъждане на сторените по делото разноски и представеният договор за правна защита и съдействие за осъществяване по делото процесуално представителство ,съдът счита, че в съответствие с чл. 186 ал.4 ЗДДС вр. чл.143 ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 700лв., така както са поискани с представени доказателства за реалното им заплащане и независимо от факта, че същите са в размер под минималния съгласно чл.87 ал.4 от Наредба № 1/2004г.

Поради това и на основание чл. 172 ал.2, предл второ от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2090-0476683/23.03.2023г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на ЕТ „БУ-СИ СОНЯ ИВАНОВА“, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление [населено място], [улица], сумата от 700лв съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния

административен съд, в четиринадесет дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: